

by ovšem podle Šu 496 poslední odstavce c. ř. s. byl je býval mohl provést také sám. Není tudíž výtky vadnosti řízení podle Šu 503 čís. 2 c. ř. s. důvodna.

Pokud dovolání výtku mylného právního posouzení (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) opírá o tvrzení, že podle znaleckého posudku pro vznesení výtek v projednávaném případě bylo třeba lhůty 8 až 14 dnů pro zvláštní, náhodou se vyskytnuvší překážky, které bránily neodkladnému ohledání zboží, odchyluje se od skutkových zjištění nižších soudů, podle nichž takových překážek nebylo, neprovádí tudíž po zákonu uplatněný dovolací duvod, jenž vyžaduje, by se zákonem srovnáván byl ten skutkový děj, který nižší soudy zjistily. Řešiti pak právní otázku, zda je zasílatel povinen nebo třeba jen oprávněn zkoumati jakost zboží, na něho pro jeho zákazníky došlého, netřeba. Je zjištěno, že zboží bylo zasláno zasílatelské firmě z příkazu žalované. Z toho vyvodily oba nižší soudy právem, že byl jejím plnomocníkem a že žalovaná tím nebyla sprostěna povinností, uložené jí čl. 347 obch. zák. Je jak ve vědě, tak i v praxi již dávno ustálen právní názor, že se lhůta ke zkoumání zboží zpravidla neprodluhuje ani tehdy, když zboží bylo odevzdáno zasílateli kupitelem zplnomocněnému, ani tehdy, když bylo kupitelem, třebaže s vědomím prodávatele, zasláno na jiné místo osobě třetí, leč že by strany byly něco jiného ujednaly. To nebylo ani tvrzeno. Tvrzení, že je obchodním zvykem, by kupitelovo zboží prozkoumal až jeho poslední kupitel, nebylo v prvé stolici předneseno a je proto podle §§ 504, 482 a 513 c. ř. s. v dovolacím řízení nedovolenou novotou. Názor, že se lhůta čl. 347 obch. zák. oněmi okolnostmi neprodluhuje, sdílí i tento Nejvyšší soud, jak mimo jiné lze seznati z jeho rozhodnutí č. 1313 a 2348 sb. n. s., na jejichž obšírné odůvodnění se poukazuje. Vytýká proto dovolání napadenému rozsudku neprávem mylné právní posouzení, když i odvolací soud zaujal právě naznačené právní stanovisko.

Čís. 5320.

Pro žalobu o dodržení nájemní smlouvy a odevzdání najaté nemovitosti platí kratší lhůty Šu 575. Lhostejno, že žalovaný popřel ve sporu jsoucnost nájemní smlouvy.

(Rozh. ze dne 1. října 1925, Rv II 604/25.)

Žaloba o dodržení nájemní smlouvy byla oběma nižšími soudy zamítnuta, Nejvyšší soud odmítl žalobcovo dovolání.

Důvody:

Napadený rozsudek byl žalobci k rukám jeho právních zástupců podle návratky doručen dne 16. července 1925. Dovolání, jež bylo podle spisů u soudu podáno dne 7. září 1925, jest opožděno, především již z toho důvodu, že jde o spor, jímž žalobce domáhá se na žalovaných odevzdání pronajatého mu bytu, tedy dle Šu 224 čís. 4 c. ř. s. o věc feriální, u níž podle Šu 225 odstavec druhý c. ř. s. okolnost, že nastaly

soudní prázdniny, nemá vlivu na počátek a uplynutí lhut. Nehledíc k tomu, dlužno dovolání, podané teprve třináctého dne po uplynutí soudních prázdnin, pokládá se za opožděné také proto, že v tomto sporu, kde žaloba domáhá se výroku, že žalovaní jsou povinni dodržeti nájemní smlouvu se žalobcem a najatý byt mu odevzdati, platila kratší osmidenní lhůta k podání opravných prostředků, stanovená v §u 575 odstavec první c. ř. s. pro řízení v rozepřích ze smlouvy nájemní nebo pachtovní. V tomto směru stačí poukázat na rozhodnutí býv. nejvyššího soudu vídeňského rep. nácl. čís. 196 Gl. U. N. F. 3661, od něhož se odchýliti tento nejvyšší soud neshledává příčiny, když sám důsledně zaujímá totéž stanovisko, jež sdílí též Hora, Československé civilní právo procesní, díl III., 1924, str. 174 dole. Na správnosti tohoto názoru ničeho nemění, že žalovaná strana ve sporu popřela, že došlo vůbec k platné smlouvě nájemní, neboť otázka, zda nájemní smlouva byla platně dojednána, bývá často předurčující ve sporech o odevzdání najatých věcí, aniž se tím něco mění na naléhavosti věci, která byla zákonodárným důvodem pro ustanovení kratších lhůt ve sporech nájemních. Bylo proto dovolání odmítnouti jako opožděné, když se tak nestalo již nižšími soudy (§ 507 c. ř. s.).

Čís. 5321.

Účtoval-li věřitel, zajištěný úvěrovou hypotekou, při rozvrhovém roku pouze v mezích úvěrové hypoteky, soud první stolice mu však přikázal nad tuto mez, jest zadnější knihovní věřitel oprávněn k rekursu, třebaž při roku nepodal odporu.

Věřiteli, zajištěnému úvěrovou hypotekou, nelze na jistinu i s úroky a útratami přikázati více, než na kolik zní úvěrová hypoteka. Na tom nemění ničeho, že při pohledávce z úvěru byla poznamenána vykonatelnost.

(Rozh. ze dne 2. října 1925, R I 767/25.)

Na vydražených nemovitostech vázlo zástavní právo pro úvěrovou pohledávku do výše 180.000 Kč ve prospěch Občanské záložny v N. Rozvrhuje nejvyšší podání přikázal první soud Občanské záložně kromě jistiny též úroky a útraty v celkové výši 190.092 Kč. K rekursu zadnějšího knihovního věřitele banky L., přikázal rekursní soud Občanské záložně pouze 180.000 Kč. Důvody: Dle obsahu spisu vloženo jest pro Občanskou záložnu v N. na nemovitostech dražbou prodaných právo zástavní z poskytnutého úvěru do výše 180.000 Kč. Takováto pohledávka nepřikazuje se dle §u 216 ex. ř. a §u 16 knih. zák., nýbrž dle zvláštního ustanovení §u 224 ex. ř. a §u 14 zák. knih. Dle §u 14 knih. zák. musí býti při knihovním zajištění úvěrní pohledávky v listině o zřízení zástavy udán nejvyšší peníz úvěru. Tento nejvyšší peníz nesmí býti co do částky poskytnutého úvěru i s úroky k němu přirostlými a vedlejším příslušenstvím překročen a zástavním právem tohoto druhu stížená nemovitost ručí za úvěr kapitálový, pokud se týče úroky a jiné příslušenství jen do tohoto nejvyššího obnosu. Vzhledem k tomu lze v dražebním řízení věřiteli takovému na jistinu a vedlejší pří-